

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica contra horum temporum hæreses

Stapleton, Thomas

Antverpiae, 1595

7. Orantes nolite multum loqui.

urn:nbn:de:hbz:466:1-39546

pocritis, vnde consequenter promittitur rectè operantibus, hic verò apertè dicendo, quòd Deus Pater reddet ac retribuet; Calvinus hoc loco totam Christi doctrinam in fauorem suæ hæresis manifestè deprauat his verbis. *Quum dicit Christus mercedem rependi precibus nostris, satis declarat, quicquid mercedis passim nobis Scriptura promittit, non tanquàm debitum solui, sed gratuitum esse.* Hæc ille. Cæterum tamen preces quidem nostræ non impetrant per modum iustitiæ, sed per modum misericordiæ id quod à Deo petimus, ideòque nõ debitum sed gratuitum est quod precibus nostris largitur Deus, vnde & absque iniustitia negat sæpe quod petitur, tamen mercedem quam hoc loco Christus promittit, & quam aliæ Scripturæ testantur, debiti & iustitiæ rationem habere manifestè docet Paulus dicens,

2. Tim. 4. *Reddet mihi in illa die coronam iustitiæ iustus Iudex: & non eam reddere iniustum esse idem Paulus docet: Non enim iniustus est Deus, vt obliuiscatur operis vestri.* Hoc igitur in loco non ipsis precibus id quod petitur impetrari (quod quidem gratuitum est) sed pio ac debito orandi modo Deum semper aliquid retribuere Christus docet: quod quidè iustitiæ est.

7. *Orantes nolite multum loqui.*

CAVILLATUR hic Calvinus more suo, & in totam Catholicam Ecclesiam his verbis inuehitur. *Damnatur eorum superstitio qui longis susurris Deum se promereri consiliunt. Quo errore sic imbutum videmus esse Papatum, vt præcipua orationis virtus illic credatur esse loquacitas. Nam quo quisque plus verborum demurmurat, eo magis censetur exactè precatus esse.* Hæc ille. Sed impio calumniatori sanctissimus Augustinus respondebit, qui hæc Christi verba sic exponit.

Orationes
ecclesiasti-
ca defen-
duntur.

exponit. Orare in multiloquio, non est, ut nonnulli putant, *Epist. 121*
 si diutius oretur. Aliud est sermo multus, aliud diuturnus
 affectus. Nam & de ipso Domino scriptum est quod perno- *Luc. 6.*
 ctauerit in orando, & quod prolixius orauerit: ubi quid aliud *& 22.*
 quam nobis praebebat exemplum? Et paulo post. Absit ab
 oratione multa locutio, sed non desit multa precatio, si seruens
 perseverat intentio. Nam multum loqui, est in orando rem
 necessariam superfluis agere verbis. Hæc ille, Et aduer-
 tere Calvinus debuit Christum non simpliciter
 prohibuisse in orando multum loqui, sed addidisse,
 Sicut ethnici. Illorum enim oratio erat mera batto-
 logia, quo verbo Christus hic utitur: id est, erat va-
 na & incondita eiusdem rei repetitio, verbisque
 profanis à semetipsis inuentis sua idola inuocabat,
 ut sacerdotes Baal 3. Reg. 18. à mane vsq; ad meridiem.
 Atqui Catholicorum longæ preces quæ ita fati-
 gant hæreticos, ex diuinis Scripturis, maximè ex
 Psalmis Dauidicis depromptæ sunt; & quicquid
 oratur, ex formulis ab Ecclesia Dei præscriptis
 oratur: quæ cum ethnicorum battologijs nihil com-
 mune habent. Denique Beza in Annotationibus
 an. 65. editis suo Caluino contradixit, sic in hunc
 locum scribens. Longæ preces hic non damnantur, sed quæ
 vane sunt, inanes, & superstiosæ. Idem verò Beza in
 eiusdem Annotat. an. 88. excusis, illa sana senten-
 tia prætermissa, hunc in modum cum Caluino
 sibi insaniendum putauit. Battologia vera & vsitata
 exempla qui nosse volet, legat Romanensium Breuiaria, &
 horas quas vocant Canonicas, Rosaria, & infinita huiusmo-
 di, quorum vel Satanam ipsum pudeat. Hæc ille egre-
 giè in peius proficiens: & ea iam seipso deterior
 euomens, quorum profectò vel ipsum Sata-
 nam pudeat: quum in Breuiarijs & horis Ca-
 nonicis diuinæ Scripturæ & alia ex probatissi-
 mis Patribus decerpta multo maxima ex parte
 E legan-

legantur. Rosaria Angelicam Salutationem referant.

10. *Fiat voluntas tua, sicut in celo, & in terra.*

QUIA hæc petitio manifestè docet exactam legis ac voluntatis diuinæ obedientiam à nobis exigi (ideo enim docet nos Christus hoc petere quia Deus id à nobis fieri postulat) Calvinus hoc loco ut nefariam suam doctrinam de diuinæ legis plena obseruatione impossibili, ideòq; nullam operum sed solius fidei iustitiam tueatur, hunc in modū sibi ipsi obijcit. *Possit (inquit) obijci questio an petendum à Deo sit quod nunquam fore pronuntiat vsque ad finem mundi. Respondeo nihil opus esse, dum terram obedienter componi optamus ad Dei nutum, singulos homines excutere. Sufficit enim hoc voto testari, nobis odio ac tristitie esse quicquid Dei voluntati aduersum cernimus, extinctuq; cupere non modò ut omnium affectuum nostrorum sit moderatrix, sed ut nos totos qua decet promptitudine ad eam implendam offeramus.* Hæc ille. Sed primum mentitur Deum pronuntiare nunquam fore vsque ad finem mundi ut sua voluntas in aliquo impleatur. Pronuntiauit enim Deus contrarium de Dauide, dicens. *Inueni David virum secundū cor meum, qui faciat omnes voluntates meas.* Non quòd Dei voluntatem nunquam violauit, qui sæpe & grauius peccasse legitur, sed quòd rarius peccans debita pœnitentia latisfecit: in quo etiam Dei voluntas fit, sicuti & in cælo facta est quum peccantes angelos iustè puniret. Quod autem Calvinus ait, *non esse opus excutere singulos homines, si talis euasio locum habet, ergo & in reliquis petitionibus locum habere debet, maxime in eo quod dicitur, Sicut & nos dimittimus debitoribus nostris.* Hic iuxta Cal.

AA. 13.

Impostura
Caluini
refellitur.